

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.938 van 10 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2008.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Liangjiang in de provincie Fujian.

U bent een Han Chinees van origine en bent boeddhist.

U heeft de lagere school voltooid.

In 1997 bent u gehuwd met X en in hetzelfde jaar beviel u van uw zoon Wei.

In 1997 leenden u en uw echtgenoot geld en startten een zaak in computerspelen op.

In de periode 1998/1999 ging uw zaak failliet, waarbij u en uw echtgenoot met een berg schulden achterbleven. Om de schuldeisers te ontlopen verhuisde u naar de provincie Sichuan waar u snacks verkocht om financieel te overleven.

U ontmoette er een mensensmokkelaar en besloot naar het buitenland te gaan om er te werken. Opnieuw leende u geld om uw reis te bekostigen. U bewam uw eigen officiële paspoort en de smokkelaar regelde een visum.

Vanuit Changle ging u naar Beijing waar u per vliegtuig naar Hongarije afreisde. De volgende dag, in oktober 2003, arriveerde u per vliegtuig in België.

Begin 2004 kon u aan de slag als kinderoppas.

Na anderhalf jaar werd u ernstig ziek. U werd geopereerd aan baarmoederhalskanker. Kort erna ging u terug aan het werk om uw schulden in China te kunnen afbetalen. In 2005 of 2006 verliet ook uw echtgenoot China om in de Verenigde Staten in een Chinees restaurant te gaan werken. Omdat hij hiervoor geld leende, werd uw schuldenberg alleen maar groter.

Uw schuldeisers in China dienden een klacht tegen u en uw echtgenoot in bij de Volksrechtbank in China. Er werd geëist dat uw woning in het dorp Kuiqi verkocht werd om met de opbrengst ervan de schuldeisers uit te betalen. Aangezien dit huis de huidige woonplaats is van uw schoonmoeder en uw zoon, werd deze eis door het Chinese gerecht niet ingewilligd.

U vreest dat u bij uw terugkeer naar China ernstige problemen zal kennen met de schuldeisers.

U vroeg hier asiel aan op 30 mei 2008.

Ter staving van uw asielvraag legde u een kopie van uw paspoort neer. Het originele paspoort werd in beslag genomen door de Belgische politie.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie; zijnde nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep.

Evenmin heeft u aannemelijk kunnen maken een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, u verklaarde dat u China verlaten heeft uit economische overwegingen, in casu omdat u er zware schulden had en hoopte werk te vinden in het buitenland om uw schulden af te betalen (zie gehoorverslag CGVS, pp.9, 13-15). Bovendien beweerde u dat de schuldeisers steeds problemen maakten en eisten dat u hen het verschuldigde geld terugbetaalde. Tevens werd er een rechtszaak tegen u aangespannen met de eis dat uw woning in China in beslag wordt genomen om het te verkopen en zo uw schulden af te betalen. Aangezien dit huis de verblijfplaats is van uw schoonmoeder en zoon werd dit voorlopig verworpen door het Chinese gerecht.

Nergens in uw verklaringen kan worden afgeleid dat u door de Chinese overheid zou worden geïsoleerd met oog op vervolging. De door u omschreven vluchtmotieven kaderen volledig in de private sfeer van het recht.

U kon verder geen redenen aanbrengen waarom u een partijdig en/of oneerlijk proces zou hoeven vrezen indien het opnieuw tot een rechtszaak tegen u zou komen.

U stelde geen andere moeilijkheden ten aanzien van China te hebben, hetgeen eveneens wordt aangetoond door het feit dat u zonder enige moeilijkheden langs officiële weg uw paspoort bewaarde en er makkelijk mee kon uitreizen.

Wat betreft uw mogelijke problemen met uw schuldeisers moet ook worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing is in uw dossier dat u niet zou kunnen rekenen op een redelijke bescherming vanwege de Chinese autoriteiten. Er dient dan ook te worden geoordeeld dat de motieven die u aanhaalt ter staving van uw asielaanvraag niet in overeenstemming zijn met de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch kan geconcludeerd worden dat u bij uw terugkeer naar China een reëel risico loopt op ernstige schade.

Uw Chinese paspoort kan de beoordeling van het CGVS inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen, daar dit louter een identiteitsdocument betreft en geenszins een bewijs vormt van vervolging noch van risico op het lopen van ernstige schade bij terugkeer.”

4.1. Verzoekster voert een schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zij stelt dat zij bij terugkeer wel degelijk problemen zal kennen met de Chinese overheid, omdat zij en haar echtgenoot geld hebben geleend bij een Chinese staatsbank, ze veel schulden hebben, en zij sinds haar vrijheidsberoving in België geen geld meer heeft kunnen sturen naar China.

Zij stelt dat zij daarom bij terugkeer naar China zal worden gevangen genomen om te verschijnen voor een soort “Economische Correctionele Volksrechtbank”, die haar zal veroordelen tot een gevangenisstraf, die kan oplopen tot 10 jaar, en dat dit, gelet op haar gezondheidstoestand, een ramp zou zijn voor haar.

Zij voegt hier aan toe dat zij hierbij niet zal kunnen rekenen op een eerlijke rechtsgang, aangezien zij geen beroep zal kunnen doen op de diensten van een advocaat en de rechtbank partijdig zal oordelen aangezien de tegenpartij de Chinese overheid is.

4.2. De Raad merkt vooreerst op dat haar bevoegdheid in het kader van huidig beroep, te weten de al dan niet erkenning van de status van vluchteling en de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, terzake niet toelaat over te gaan tot een toetsing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

4.3. De Raad benadrukt verder dat de formele motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekster ook de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

5.1. De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift geen steun vinden in het administratief dossier.

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar verhoor van 13 juni 2008 (zie verhoorverslag, p.5, 13; zie ook de vragenlijst van 9 juni 2008, p. 2, nrs. 4 en 5) uitdrukkelijk dat ze geld had “*geleend via vrienden, familie en kennissen*”.

Haar bewering in het verzoekschrift dat zij geld geleend heeft van een Chinese staatsbank is onjuist; het woord “bank” komt in het administratief dossier nergens voor waar van de lening sprake is.

Daarnaast antwoordde verzoekster, toen haar tijdens hetzelfde verhoor gevraagd werd wat zij dacht dat er haar zou overkomen in geval van terugkeer, “*dat ze niet terug wil omdat het er uitzichtloos is*” (zie verhoorverslag, p.17), en vermeldde niet, zoals het verzoekschrift voorhoudt dat “*ze zal worden gevangen genomen om te verschijnen voor een soort*

“Economische Correctionele Volksrechtbank” die haar zal veroordelen tot een gevangenisstraf die kan oplopen tot 10 jaar”.

De Raad leest verder in het administratief dossier dat, in de rechtszaak die reeds door haar schuldeisers tegen verzoekster werd aangespannen met de eis dat haar woning in China in beslag wordt genomen om het te verkopen en zo haar schulden te betalen, deze eis voorlopig door het Chinese gerecht werd verworpen omdat dit huis de verblijfplaats is van haar schoonmoeder en zoon (zie voormeld verhoorverslag, p.14).

5.2. In acht genomen wat voorafgaat, besloot de Commissaris-generaal aldus terecht dat verzoeksters problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn, namelijk het onvermogen om geleende sommen geld terug te betalen.

In verband met verzoeksters beweringen dat zij zal veroordeeld worden, wijst niets er op dat dit kan worden aanzien als een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6. De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar verzoekt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, maar in haar verzoekschrift nergens in concreto aangeeft waarom zij in aanmerking komt voor deze status.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 juli 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.